

KOOMIKON KYYNELEET

RISTO K. JÄRVINEN

Elämä on erikoista. Joulukuun 11. viime vuonna 120 ihmistä nauroja kurkku suorana, kun luin ääneen yhdeksännen luokan kouluainettani loppuunmyydyillä Päiväkirjaklubilla Kulttuuritehdas Korjaamolla Helsingissä. He eivät tienneet, että lähes myöhästyin keikalta, koska olin silittänyt kotona koiraani Offua, jolle eläinlääkäri oli antanut viimeisen piikin.

Keikan jälkeen yöllä laskin jo kangistuneen ruumiin puulaatikkoon kylpyhuoneessa. Laitoin arkkuun myös Offun viltin ja lempilelun, mintunvihreän purupallon. Asetin kannen kevyesti paikalleen, päätin ruuvata sen vasta aamulla kiinni. Painoksi arkun päälle jätin kolmen kilon käsipainon, jotta talon toinen koira Kaapo ei pääsisi tutkimaan kaveriaan, jos onnistuisi kylpyhuoneeseen livahtamaan.

Aikaisemmin, kun olin eläinlääkärin neuvon mukaan näyttänyt Kaapolle Offun ruumiin, Kaapo oli haukkunut ja yrittänyt tökkiä Offua kuonollaan ylös. Sitten Kaapo oli kuulemma maannut kodinhoito huoneen lattialla tuntikausia ja tuijottanut kylpyhuoneen ovea.

Offu oli paras kaverini yli 16 vuotta. Se oppi muutamassa minuutissa pyörähtämään ympäri, antamaan ylävitokset, seisomaan takajaloillaan kuin mangusti. Se ”hymyili” ovelta aina, kun tulit kotiin. Offu oli riehakas, hullu parsonrusselinterrieri, joka olisi juossut pallon perässä vaikka kuinka pitkään. Joskus se seisahtui määrättyyn kohtaan olohuoneessa, tuijotti yläviistoon ja alkoi räksyttää. Koska mitään syytä reaktioon ei näkynyt, aloin vitsailla, että noina hetkinä Offu näkee vaarini haimun. ”Aappo on taas tullut käymään!”

Offun kuoleman jälkeisenä yönä kylpyhuoneesta kuului äkkiä kova ryssähdys. Vaikka en usko yliluonnolli-

seen, ensimmäinen ajatukseni oli, että Offu on paennut arkusta ulos. Kaapo sekosi, hyppi kylpyhuoneen ovea vasten. Kun tilanne rauhoittui, raotin ovea ja kurkistin sisään: käsipaino oli tippunut arkun päältä lattialle.

Seuraavana päivänä, juuri ennen kuin satoi ensilumi ja maa alkoi routia, kaivoin haudan takapihalle, metsän rajalle koira-aidan ulkopuolelle. Kaapo osallistuu aina puutarhatöihin, nytkin se kaivoi kuoppaa samaan aikaan viressäni aitauksen sisäpuolella. Kirjoitin arkun kanteen ”Offu 2009 – 2025”, piirsin sydämen ja lapioin haudan umpeen. Laitoin kummun päälle painavan kiven, jotta villieläimet eivät pääse kuopimaan koira ylös.

Illalla lähdin stand up -keikalle Saloon. Poimin matkalta mukaani kolme muuta koomikkoa. Lähes kahden tunnin ajomatkan jälkeen esiinnyimme ravintolassa, jossa oli tasan yksi maksanut asiakas. Show’n jälkeen ajoin kotiin. Kävin viemässä Offun haudalle kynttilän.

Tiedän, että en tapaa Offua joskus sateenkaarisillan tuolla puolella tai että Offu ei kirmaa nyt kivuttomana taivaan isän puutarhassa. En laittanut Offun arkkuun vilttiä ja lempilelua, jotta koira

saisi ne mukaansa tuonpuoleiseen, vaan kyseessä oli jostain sisältäni lähtenyt tarve, konkreettinen tapa sanoa hellät hyvästit. Kynttilä ei merkitse minulle Kristusta maailman valona, eikä toivoa ikuisesta elämästä. Kynttilä rakkaan koirani haudalla edustaa elämän jatkuvuutta muistoissani. Juuri nyt, tällä hetkellä, kun kirjoitan tätä, kurkistan olohuoneen ikkunasta pimeälle takapihalle ja näen kaukana lumen keskellä kynttilän hauraan liekin. Tuli tyynnyttää.

Kaapokin on kaivannut kaveriaan. Kerran sanoin ääneen valokuvia katsoessani, että Offua tulee ikävä. Kaapo kuuli sen muodossa ”Offu tulee”, ryntäsi villinä keittiön tuolille ja alkoi vahtia toiveikkaana etupihaa. Nykyään Kaapo on onneksi jo piristymään päin.

Ikävä on ollut kova, mutta kertaakaan Offu ei ole tullut uniini. Ennen kuin viime viikolla. Kotini oli sortunut ja kävin katsomassa, onko siellä vielä tavaroita, jotka pitää pelastaa. Offu nukkui makuuhuoneen sängyllä muina koirina! Se havahtui tulooni, heilautti häntäänsä ja nuolaisi nenääni. Kohtaaminen tuntui todelta, ihanalta ja lohduttavalta. Eikä siihen tarvittu mitään yliluonnollista entiteettiä.

Elämä on erikoista. Ja kuolema.

